

ה-4 ביוני 1910. אלמה וואלטר גרופיוס בספא של טובלבאד.

- אחות: את חייבת להפסיק לשתות, גברתי. באמת, תני לי בבקשה את הבקבוק. נסי לחזור לעצמך. למה שהיית לפני הנישואים האומללים שלך --
- אלמה: מה הייתי? אני כבר לא יכולה לזכור...
- אחות: היית אדם צעיר שכל העולם פרוש לרגליו. היתה לך המתנה הניפלאה ביותר שאדם יכול לקבל: היה לך כישרון.
- אלמה: אני כבר לא יודעת מה נשאר מזה. הראש שלי ריק. הלב - אילם. הרגש - מת.
- אחות: עזבי את החיים האלה מאחוריך.
- אלמה: איך אני יכולה? אני מנהלת משק-בית, אני תומכת בגוסטאב, יש לי בת קטנה...
- אחות: וותרי על כל זה. קחי את השירים הנשכחים שלך, ותתחילי שוב להלחין.
- אלמה: את חושבת שאני עדיין מסוגלת לעשות את זה?
- אחות: אני בטוחה שכן. אבל הפעם אל תתני לאף אחד להסיט אותך מהדרך שלך.
- (אלמה והאחות פוגשות בוואלטר גרופיוס והאחות המטפלת בו, שבאים מהסצינה "סינדרום אוירדיקה".)
- אחות: גברתי, הרשי לי להכיר לך את מר וואלטר גרופיוס, ארכיטקט מברלין ואורח בסאנאטוריום שלנו. גברת אלמה מאהלר, רעייתו של מנהל האופרה המלכותית של ווינה, גוסטאב מאהלר.
- [אלמה (האחות) ורייזרל (חולדה) מתנתקות מהסצינה והולכות לסצינה "בדרך לפלשתינה"]
- גרופיוס אם אחלל במגע ידי חסרת הערך את המיקדש המקודש, חטא ענוג יהא זה, כאשר שפתיי, שני עולי-רגל נכלמים, עומדים הכן להחליק את פני האבן הקדושה בנשיקה.
- אלמה: דרוויש חסוד, אתה מפחית מדי בערך של ידך שמפגינה ענווה רבה בהתאפקות שלה, כי ידי קדושים נועדו לגעת בידי דרווישים

- ויד כמהה ליד נוגעת בתשוקה קדושה.
גרופיוס: האם דרווישים וקדושים הם נטולי שפתיים?
אלמה: שפתי דרווישים וקדושים רק לתפילות נועדו.
גרופיוס: הו, ובכן, קדושה יקרה, תני לשפתיים לעשות מה שעושות ידיים,
תני להן להתייחד בתפילה פן היאוש יכבוש מקום האמונה.
אלמה: קדושים אינם משים ממקומם, אלא רק לתפילות.
גרופיוס: אז אל תמושי, עד שתפילתי תישא פרי.
ובשפתייך משפתיי כל חטא תטהרי.
(הם מתנשקים)
- אלמה: עכשיו דבק לו בשפתיי החטא שמשפתיך אליהן נמסר.
גרופיוס: החטא שמשפתיי עבר? הו גבול שבמתיקות כזו הוסר!
השיבי לי איפוא שוב את חטאי.
(הם שוב מתנשקים.)
- אלמה: אתה נושק לפי הספר. - אם אכן זו אהבה, מה המידה?
גרופיוס: רק אהבה שמקבצת נדבות ניתנת למדידה.
אלמה: אני אציב גבולות עד כמה לאהוב אותי אני מרשה.
גרופיוס: אם כך חייבת את למצוא שמיים חדשים וארץ חדשה.
- (ד"ר פרנקל קוטע אותם)
- פרנקל: מר גרופיוס?!! -- מר גרופיוס?!!!
גרופיוס: כן, דוקטור?
פרנקל: מר גרופיוס, השעה חמש ועשרה! היית חייב להיות בטיפול התת-מימי
מזמן!
גרופיוס: תודה, דוקטור. באמת תודה רבה לך!